

עפ"ג 43978/10/16 - אלינור מזרחי נגד מדינת ישראל, יואב סתיו, עו"ד

בית המשפט המחוזי בחיפה

09 פברואר 2017

עפ"ג 43978-10-16 מזרחי נ' מדינת ישראל ואח'

לפני הרכב כבוד השופטים:

רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]

אברהם אליקים, סגן נשיא

תמר נאות פרי

המערערת

אלינור מזרחי ע"י ב"כ עו"ד תגר

נגד

המשיבים

1. מדינת ישראל

ע"י פרקליטות מחוז חיפה, מחלקה פלילית

2. יואב סתיו, עו"ד

פסק דין חלקי

השופט רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]:

בפנינו ערעור על גזר הדין של בימ"ש השלום בחיפה (כב' השופט ד"ר זאיד פלאח), אשר גזר על המערערת, בין השאר, עונש של מאסר בפועל בן שנה, פיצוי למתלונן בסך 120,000 ₪ וכן פיצוי לאדם נוסף בסך של 20,000 ₪.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן שהוגש במסגרת הסדר טיעון, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום עבדה המערערת כפקידה במשרדו של עו"ד יואב סתיו (להלן: "עו"ד סתיו" ו/או "הנפגע") בחיפה וניהלה את מחלקת ההוצאה לפועל במשרד. כתב האישום מפרט חמישה אישומים ולפיהם בין השנים 2010 ל- 2012 נטלה המערערת שיקים של עו"ד סתיו בלי הסכמתו, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהיא מתכוונת בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעלו שלילת קבע, כמפורט בכתב האישום. המערערת זייפה את השיקים בכוונה לקבל דבר, בכך שהוסיפה עליהם את חתימתו של עו"ד סתיו, ללא סמכות כדין, באופן העשוי להיחזות כאילו נחתמו השיקים על ידי עו"ד סתיו, וכן בכך שהוסיפה על השיקים את התאריך, הסכום ושם המוטב בכוונה לרמות וללא סמכות כדין. את השיקים נשוא האישום הראשון לכתב האישום העבירה לעו"ד שמעון בן - חמו, אותו רימתה לחשוב כי הדבר נעשה בהסכמתו של עו"ד סתיו וידעתו, וקיבלה במרמה את התמורה עבור השיקים מעו"ד בן חמו, זאת בסכום של לפחות 85,246 ₪. את השיקים נשוא האישום השני העבירה המערערת לחשבון הבנק של חברתה רחל בן - שמעון, זאת לצורך החזר כספים שלקחה מרחל, בסכום של לפחות 16,416 ₪. את השיקים נשוא האישום השלישי הפקידה לחשבון הבנק של בעלה וקיבלה במרמה סכום של לפחות 99,714.40 ₪. במסגרת האישום הרביעי הואשמה כי קיבלה סכום של 8,202 ₪ מלקוחה של משרדו של עו"ד סתיו, כספים שנועדו עבור עו"ד סתיו, ורימתה את הלקוחה לחשוב כי תעביר את הסכומים לעו"ד סתיו עבור שירותים אותם ביקשה הלקוחה לקבל. במסגרת האישום החמישי הואשמה שזייפה שני שוברים עבור אגרת פתיחת תיק בכונס הנכסים הרשמי בחיפה ע"ס 2,654 ₪ כל אחד, כך שיחזה להיראות כאילו שולמה האגרה לכונס הנכסים הרשמי והשוברים

נחתמו על ידו. את השוברים המזויפים שמה בתיקים של לקוחות במשרדו של עו"ד סתיו, על מנת שיחזה כאילו שולמו, בעוד שבפועל גנבה את הכסף ששולם עבור השוברים. בכך זיפה מסמך בכוונה לקבל דבר, השתמשה במסמך בכוונה לקבל דבר וגנבה סכום של 5,308 ₪ שהגיע לידה עבור מעבידה.

המערערת הודתה בעובדות כתב האישום המתוקן הנ"ל והורשעה בביצוע עבירות של קבלת דבר במרמה, זיוף בכוונה לקבל דבר, שימוש במסמך מזויף בכוונה לקבל דבר וגניבה בידי עובד.

במסגרת גזר הדין ציין בימ"ש קמא כי המערערת הצטערה על מעשיה כאשר דבריה לוו בבכי מטעמה. בימ"ש קמא ציין כי האמין למערערת (הנאשמת שם) שהיא אכן מצטערת על מעשיה ושרצתה לקיים את הליך הצדק המאחה וביקשה סליחה מהמתלונן. בימ"ש קמא ציין כי הינו נותן משקל לצער ולחרטה שהביעה. עוד צוין במסגרת גזר הדין כי המערערת במעשיה התעשרה על חשבון מעסיקה, פגעה באמון של מעסיקים בעובדיהם ופגעה באמון שהציבור רוכש לעורכי הדין ומידת הפגיעה בערכים המוגנים היא חמורה. צוין כי הוגשו בעניינה 3 תסקירים מטעם שירות המבחן. בתסקיר הראשון פורטו הרקע והנסיבות של המערערת וכן נכתב כי קיימת נזקקות טיפולית וקצינת המבחן ביקשה דחיית הדיון בחודשיים בכדי למצות הליך איחוי עם קורבן העבירה. בשני תסקירים נוספים שהוגשו תואר שהליך האיחוי לא התקיים על אף הניסיונות הרבים ליצור קשר עם קורבן ההליך לצורך קיום ההליך. נרשם שהמערערת פנתה מספר פעמים למנחת תכנית גפן כדי לקדם את הליך הצדק המאחה אך זה לא עלה מסיבות שאינן קשורות במערערת. בסוף התסקיר המליצה קצינת המבחן על העמדת המערערת בצו מבחן למשך 24 חודשים במסגרתו היא תשולב בתהליך טיפולי בשירות המבחן ובנוסף הטלת מאסר בעבודות שירות. בהשלמה לתסקיר נכתב שהמערערת הביעה נכונות גבוהה להשתלב בהליך טיפולי בשירות המבחן וכי עמדה זו נלקחה בחשבון עת המליצה קצינת המבחן על הטלת צו מבחן למשך 24 חודשים לצד עונש בעבודות שירות.

בימ"ש קמא ציין בגזר הדין כי עמדת שירות המבחן נלקחת על ידו בחשבון כשיקול אחד במסגרת שיקולים נרחבים אותם לוקח בית המשפט בעת גזירת הדין. בימ"ש קמא התייחס לקביעת מתחם העונש ההולם תוך שקילת הערכים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם, הפסיקה הנוהגת, חלקה המלא של המערערת בביצוע העבירות, הנזק שנגרם ושהיה צפוי להיגרם מביצוען, הבנת המערערת למעשיה, התכנון שקדם לביצוע העבירות, הסיבות שהביאו אותה לבצע את העבירות והניצול לרעה של מעמדה במשרדו של עו"ד סתיו לצורך ביצוע העבירות. בימ"ש קמא ראה בכל האירועים המתוארים בכתב האישום כאירוע אחד בגינו נקבע מתחם ענישה אחד ונקבע מתחם ענישה כולל של מאסר הנע בין 18 חודשים ועד 36 חודשים.

בנוגע לעונש ציין בימ"ש קמא כי לקח בחשבון את הפגיעה של העונש במערערת לרבות בשל גילה והעובדה שהינה אם לשני ילדים. נלקחה בחשבון הפגיעה במשפחתה של המערערת והנזקים שנגרמו למערערת כתוצאה מביצוע העבירות והרשעתה. עוד הובאו בחשבון נטילת האחריות של המערערת על מעשיה וחזרתה למוטב כאשר היא מעוניינת בהליך שיקומי, כמפורט בתסקיר שירות המבחן. נלקחו בחשבון מאמציה לתיקון מעשי העבירה בכך שהחזירה לעו"ד בן חמו את הסכומים שנלקחו ממנו ועו"ד בן חמו החזיר אותם הסכומים לעו"ד סתיו. נלקחה בחשבון העובדה שהמערערת מתכוונת להחזיר את יתר הכספים שלקחה. כן נלקחו בחשבון נסיבות חייה הקשות כעולה מתסקיר שירות המבחן, אשר הייתה להן השפעה על ביצוע מעשי העבירה וכן חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות. נלקח בחשבון עברה הנקי כאשר זו

הסתבכותה הראשונה עם החוק.

בימ"ש קמא פירט עוד בגזר דינו את הפגיעה החמורה שפגעה המערערת באמון שנתן בה עו"ד סתיו וציין כי עו"ד סתיו העיד בפניו ותיאר את הנזק הכלכלי והתדמיתי שגרמה לו המערערת. צוין כי עו"ד סתיו נתן אמון במערערת וזו מעלה באמון זה. בימ"ש קמא התרשם מהפגיעה העמוקה של עו"ד סתיו כתוצאה ממעשיה ושוכנע שלא בנקל ניתן יהיה לתקן את הנזק שנגרם לו. צוין כי נלקחה בחשבון עמדת קורבן העבירה בעת קביעת העונש. כן צוין כי במקרה זה לא שוכנע בימ"ש קמא כי המערערת השתקמה אך שוכנע כי קיים סיכוי של ממש שתשתקם. לכן החליט לסטות לקולה מהרף התחתון של מתחם הענישה שנקבע, אך צוין כי אין בסטייה זו כדי להוביל לענישה שתרוצה בעבודות שירות, אלא בענישה מחמירה יותר. בימ"ש קמא לקח בחשבון שיחייב את המערערת בפיצוי המתלוננים וכן בקנס, זאת במסגרת השיקולים העונשיים.

בסיכומו של דבר נגזרו על המערערת מאסר בפועל למשך 12 חודשים; מאסר מותנה של 6 חודשים אשר יופעלו אם תעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורה אחת או יותר מהעבירות בהן הורשעה; פיצוי לעו"ד סתיו בסכום של ₪ 120,000 אשר ישולם ב-12 תשלומים שווים ורצופים על סך ₪ 10,000 כל אחד החל מיום 1.1.17; פיצוי לעו"ד בן חמו בסכום של ₪ 20,000 שישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים על סך ₪ 4,000 כל אחד החל מיום 1.1.17; קנס על סך ₪ 10,000 או חודשיים מאסר תמורתו, אשר ישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים על סך ₪ 2,000 כל אחד החל מיום 1.1.17.

טענות הצדדים בערעור:

שלב הטיעונים בערעור בפנינו כלל שתי ישיבות. בישיבה הראשונה נדונה בקשת המערערת לקיים הליך של צדק מאחה אשר יפגיש את המערערת עם עו"ד סתיו ויפעל לנסות ולאחות את הפגיעה. בדיון הראשון בערעור, שהתקיים לפנינו ביום 1.12.16, התייצב גם עו"ד סתיו והבהיר כי הינו מסכים להליך של צדק מאחה וכי מאסרה של המערערת אינו בראש מעייניו כלל. כן התייצבה קצינת המבחן, הגב' רותי עדן, שהבהירה כי ההליך יכול להתקיים בתוך כחודש. בנסיבות אלה, הורינו על דחיית מועד הדיון בערעור, לשם קיומו של הליך של צדק מאחה בפיקוח שירות המבחן, ועל הגשת תסקיר.

במהלך הדיון השני שהתקיים לפנינו ביום 19.1.17, לאחר השלמת ההליך של צדק מאחה במסגרת ובפיקוח שירות המבחן, הוגש לביהמ"ש ההסכם שהושג בין הצדדים וכן הוגש תסקיר שירות המבחן. קצינת המבחן הבהירה לביהמ"ש כי הדברים במפגש בין הצדדים נאמרו, כי הייתה אמירה לגבי "סיפור בתוך סיפור" שלא ניתן לפרט לגביו במסגרת ההסכם או בפני ביהמ"ש. קצינת המבחן ציינה כי המפגש שנערך בין הצדדים וההליך שהתקיים - הכרה בפגיעה ותיקון במידת האפשר - הינו רכיב שיקומי מאוד משמעותי לעתים שווה ערך, אם לא יותר, מהליך טיפולי.

לאחר הצגת תוצרי הליך הצדק המאחה טענו ב"כ הצדדים את טענותיהם לעניין העונש שגזר בית משפט קמא.

המערערת טוענת כי טעה בימ"ש קמא כאשר לא ייחס משקל מספיק להודייתה, זאת בעיקר לאור העובדה כי מדובר ב-21 עדי תביעה שאינם עדים טכניים, ומשכך נטען כי יש להודייתה מבלי לנהל משפט משקל כפול ומכופל. נטען כי

טעה בימ"ש קמא כאשר לא ייחס משקל מספיק לשיהיו בהגשת כתב האישום, כאשר הפרשה התגלתה בשנת 2012 וכתב האישום הוגש לראשונה בשנת 2014, זאת למרות שהמערערת הודתה במשטרה והקלה רבות על מלאכת איסוף הראיות ולכן לא היה מקום לשיהיו כה ממושך בהגשת כתב האישום. נטען כי טעה בימ"ש קמא בהטילו על המערערת לפצות את עו"ד סתיו בסך של ₪ 120,000 ובהתעלמו מהעובדה שעו"ד סתיו פתח תיק הוצל"פ נגד בעלה של המערערת, לאחר שהגיש נגדו תביעה, ובתיק הוצל"פ שולמו תשלומים רבים, אותם ממשיך בעלה של המערערת לשלם מדי חודש בסך 600 ₪ על פי החלטת הוצל"פ. כן נטען כי שגה בימ"ש קמא כאשר לא ייחס משקל מספיק לעובדה כי קיימת על ידי המערערת היזקקות טיפולית גבוהה וקיימת נכונות מצידה להשתלב בתהליך הטיפול שיכול, לדברי שירות המבחן, להביא להפחתת הסיכון מצד המערערת בעתיד. נטען כי טיפול שסיכויי הצלחתו טובים הוא אינטרס ציבורי מובהק ועדיף מאשר לשלוח את המערערת שהינה אם לשני קטינים אל מאחורי הסורגים, שם קטנים הסיכויים כי תטופל. נטען כי המערערת מצאה עבודה חדשה, בה היא מצליחה מאוד ומשקמת את חייה אט אט ושליחתה ברגע קריטי זה בחייה למאסר עלולה להרוס את כל אשר נבנה.

עוד נטען במסגרת הערעור כי טעה בימ"ש קמא כאשר לא עמד על כך שיתקיים הליך של צדק מאחה משראה והבין כי שני הצדדים מעוניינים בכך אך משום מה הדבר לא נסתייע, למרות ששירות המבחן ציין את חשיבות ההליך לעניין ההמלצות הטיפוליות. ב"כ המערערת ביקש מבימ"ש שלערעור להורות על הגשת תסקיר משלים במסגרתו ייעשה ניסיון נוסף לבצע את ההליך של צדק מאחה ואף ציין כי הגב' רות עדן, סגנית מנהלת שירות המבחן באזור חיפה, מסרה כי פנתה אל המתלונן, עו"ד סתיו, אשר הביע הסכמתו להמשיך בהליך הצדק המאחה שהחל עוד בזמן שהתיק התנהל בבימ"ש קמא ומשום מה לא הגיע לידי גמר.

ב"כ המערערת טען כי בעלה של המערערת הינו אזרח עובד צה"ל שנעדר לעתים קרובות מהבית והמערערת היא הדמות הדומיננטית בבית, כאשר יש לה שני ילדים בני 11 ו-15 שעלולים להיפגע אנושות מהיעדרה לתקופה ארוכה. כן נטען כי המערערת היא חלק חשוב בפרנסת הבית ואם לא תוכל להשתכר עלולה המשפחה לעמוד בפני קריסה כלכלית, זאת מאחר והבעל לא יוכל לעמוד בתשלום החובות שהוא משלם כעת. הודגש שוב השיהיו בהגשת כתב האישום, למרות שהמערערת הודתה מתחילתה של החקירה במשטרה. לעניין השיקום הודגש כי מדובר באינטרס ציבורי ומדובר בטיפול שסיכויי הצלחתו טובים. נטען שמאסר ללא שיקום אינו מביא תועלת וזה בניגוד לאינטרס הציבורי באופן מובהק. נטען שהמערערת מעוניינת בטיפול ושירות המבחן קבע שיש היזקקות גבוהה טיפולית ולכן יש לאפשר זאת. כן נטען כי המערערת נמצאת כבר עכשיו בעיצומו של הליך שיקומי, היא מצאה עבודה והיא עובדת שם 4 שנים. צורף מכתב מהמעסיק מלא תשבחות על תפקודה. נטען כי הפסקת הליך השיקום וכליאת המערערת בבית הסוהר תיפגע קשות בשיקומה. נטען כי המערערת מחזירה את חובותיה והיא מצטערת ומכה על חטא על כל שעשתה. נטען כי בתיק הוצל"פ שולם כבר סכום של ₪ 120,000. נטען כי עו"ד סתיו דואג לאינטרסים שלו והוא יפוצה על כל הפגיעה שנפגע.

ב"כ המערערת הפנה לתסקיר שירות המבחן והמלצתו לשיקום. כן טען כי קיימים רכיבי הרתעה כאות קלון ואיבוד מקום העבודה שמהווים בפני עצמם ענישה, וכן קיים רכיב קיומו של הליך צדק מאחה. נטען כי אם המערערת תשלח לבית הסוהר היא לא תוכל לעזור לעו"ד סתיו כפי שהתחייבה והוא יישאר ניזוק ואין בכך תועלת לאף אחד. לכן מבוקש לקבל את הערעור, להקל בדינה ולשלוח אותה לעבודות שירות ולטיפול שיקומי כפי שהמליץ שירות המבחן.

ב"כ המשיבה טענה שנקודת המוצא היא שכבר ניתן עונש אשר כלל רכיב של מאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים וגם רכיב של פיצוי של 120,000 ₪ לעו"ד סתיו. הטיעון לעונש מטעם המערערת שוגה בהנחה כי כעת נפתח כל הדין בענישה מחדש בחריגה מכללי מידת ההתערבות של ערכאת ערעור בגזרי דין. נטען כי הנפגע, עו"ד סתיו, שהוא האן, הגיע במהלך הטיעון לעונש לבימ"ש קמא והעיד על הנזק שנגרם לו, הנזק התדמיתי, הנזק במשרד ובימ"ש קמא התייחס לכך בחומרה. לכן בימ"ש קמא החמיר בעונש. נטען כי יש סיפור בתוך סיפור שביהמ"ש לא מקבל עליו הסבר, משהו שקרה לאחר גזר הדין, כאשר יש לבחון האם בימ"ש קמא טעה והאם גזר הדין מוטעה. נטען כי המערערת הודתה בכתב האישום בגניבה של 214,000 ₪ וכעת נטען שהיא לא האשמה היחידה. נטען כי מעבר לשיקולי השיקום של המערערת יש את חומרת העבירות ומדובר בעבירות מרמה חמורות שבוצעו לאורך זמן. נטען כי מדובר במעילה באמון והמערערת גרמה לנפגע נזק תדמיתי וכספי, פגעה במקור הפרנסה שלו ובשמו הטוב. נטען כי בבחינת שיקולים של הרתעת היחיד והרתעת הרבים בימ"ש קמא צדק כאשר קבע עונש של מאסר בפועל של 12 חודשים ולא ניתן לומר שהעונש חמור או חורג מענישה מקובלת בעבירות של גניבה ממעביד. נטען כי על פי הפסיקה בעבירות כאלה, גם כאשר מדובר בנאשמים ללא עבר פלילי, הענישה המקובלת והראויה היא של עונשי מאסר בפועל לריצוי במתקן כליאה. נטען כי מדובר בעבירות מרמה חמורות בסכום גבוה לאורך זמן כאשר הייתה למערערת אפשרות להפסיק לגנוב והיא המשיכה במעשיה עד שנתפסה. לכן עונש המאסר בפועל הוא עונש ראוי והולם.

ב"כ המשיבה טענה עוד שהמערערת עותרת בערעורה לשנות גם את רכיב המאסר, ממאסר במתקן כליאה למאסר שירוצה בעבודות שירות, וגם את רכיב הפיצוי. לא רואים כאן הבעת חרטה אמיתית ושיקום. נטען כי המתלונן הסכים במסגרת הליך הצדק המאחה להפחתת סכום הפיצוי ואין מקום להפחית, בנסיבות אלו, גם ברכיב המאסר. באשר לטענה כי בימ"ש קמא לא הסכים לדחות את הדין לשם קיום הליך הצדק המאחה נטען כי לא ברורה הטענה שלא הצליחו להשיג את עו"ד סתיו שכן הוא עונה לטלפונים והוא הגיע לבימ"ש קמא, שם אמר דברים קשים ועמדו הייתה ברורה. נטען כי השינוי שחל בעמדת עו"ד סתיו יכול להשפיע על רכיב הפיצוי, כי זו זכותו, אך לגבי רכיב המאסר בפועל מה שקובע זו עמדת הפסיקה של ביהמ"ש העליון אשר בעבירות דומות קובע כי יש לגזור עונש של מאסר בפועל, גם כאשר מדובר בנאשם/מת ללא עבר פלילי. נטען כי העונש שהוצג במסגרת הסכם האיחוי כשווה כסף - עבודה במשרד - אינו מקובל. עוד נטען כי אם המערערת אכן רוצה לעזור לנפגע היא יכולה לעשות כן ללא כל קשר לעונש המאסר שנגזר עליה לרצות, שלכל היותר ניתן לדחות את מועדו כדי לאפשר למערערת לסייע לעו"ד סתיו, כפי שהצהירה שברצונה ובכוונתה לעשות.

בתשובה טען ב"כ המערערת כי אין ספק שאם עמדתו של עו"ד סתיו, כפי שהיא היום, הייתה מונחת בפני בימ"ש קמא, גזר הדין היה שונה. נטען כי רק בגלל שלא ניתנה ע"י בית משפט קמא ההזדמנות להשלים את הליך הצדק המאחה נגזר דינה של המערערת כפי שנגזר ועובדה זו מהווה סיבה מכרעת לקבלת הערעור.

יצוין כי במהלך הדיון שהתקיים לפנינו טען הנפגע, עו"ד סתיו, שקיבל את התיקון בדרך התנהלותה של המערערת על כל היבטיו. מבחינתו מאסרה של המערערת, למרות כל שקרה, הוא לא בראש מעייניו. עו"ד סתיו ציין כי הוא מוכן שהיא תרצה עונש של עבודות שירות וכי הוא בעד תיקון ולא בעד נקמנות.

דין והכרעה:

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ואת המסמכים שהוצגו לעיוננו, לרבות התסקיר המשלים והסכם האיחוי שהושג בין הצדדים, אציע לחברי ההרכב לקבל את הערעור ולהתערב בגזר הדין של בימ"ש קמא. זאת באופן שתקופת המאסר שתיגזר על המערערת תקוצר באופן שיאפשר ריצוי של עונש המאסר בעבודות שירות.

ראשית וקודם לכל ראוי לציין כי "כלל ידוע הוא כי ערכאת הערעור תתערב בחומרת העונש שהוטל על ידי הערכאה הדיונית רק במקרים חריגים של סטייה ברורה ממדיניות הענישה הראויה, או כאשר נפלה בגזר הדין טעות מהותית הבולטת על פניה..." [ע"פ 8668/11 פלוני נ' מדינת ישראל (11.10.2012)] או במקרים חריגים של סטייה ברורה, ניכרת וקיצונית ממדיניות ענישה ראויה [ע"פ 3265/12 פלוני נ' מדינת ישראל (20.9.2012)]. הלכות אלו לא שונו ע"י תיקון 113 לחוק העונשין [ע"פ 4498/14 גרידיש נ' מדינת ישראל (13.5.2015)]; ע"פ 5931/11 עבדולייב נ' מדינת ישראל (22.10.2013); ע"פ 5117/13 וימר נ' מדינת ישראל (11.11.2014); ע"פ 5953/15 רוני שוהאנה נ' מדינת ישראל (31.12.2015)]. הדברים נכונים גם אם מגיע בית המשפט למסקנה כי גזר הדין נוטה לחומרה ואולם אינו חורג חריגה קיצונית ממתחם הענישה [ע"פ 3652/14 מוחמד כנעאני נ' מדינת ישראל (28.12.2015)].

בענייננו לא ניתן לומר כי גזר הדין של בימ"ש קמא נוטה לחומרה או חורג חריגה קיצונית ממתחם הענישה. כן לא ניתן לקבוע כי נפלה בגזר הדין טעות מהותית הבולטת על פניה. עם זאת, כפי שיפורט בהמשך, כעת, לאחר השלמת הליך של צדק מאחה, עומדים בפנינו נתונים שונים וטיעונים שונים מאלה שעמדו בפני בימ"ש קמא, ועל כך יש לתת את הדעת ולבחון האם יש מקום לשנות מגזר הדין שניתן על ידי בימ"ש קמא ומהעונשים שהוטלו על המערערת במסגרתו.

אין ספק כי העבירות שבוצעו על ידי המערערת הינן חמורות וכך גם נסיבות ביצוען. מדובר בעבירות המצדיקות עונש של ריצוי מאסר בפועל. הדברים מצאו ביטוי בגזר דינו של בימ"ש קמא. עם זאת, יש לשקול כל מקרה על פי נסיבותיו המיוחדות ונסיבותיו האישיות של הנאשם כאינדיבידואל ולאזן בצורה ראויה ביניהן לבין מדיניות הענישה האמורה [ע"פ 291/81 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(4) 438, 442 (1981); ע"פ 1319/09 כהן נ' מדינת ישראל (13.5.2009) בפסקה 4 לחוות דעתו של השופט ח' מלצר]. יש לזכור כי "...מלאכת גזירת הדין אינה מדע מדויק, ועל בית המשפט לאזן בין שיקולים שונים ומנוגדים, וליתן לכל אחד מהם את משקלו הנכון בנסיבות העניין שלפניו. חובה זו מוטלת הן על הערכאה הדיונית והן על ערכאת הערעור" [ע"פ 8774/15 פלוני נ' מדינת ישראל (19.6.2016)].

בהביאי בחשבון את נתוני המקרה שבפנינו, ועל רקע השינוי בנתונים לאור מיצוי הליך של צדק מאחה ושינוי בעמדתו של עו"ד סתיו, הקורבן, סבור אני כי במקרה זה יש להתערב בגזר הדין ולהקל בעונש שהוטל על המערערת.

הליך הצדק המאחה, משפט טיפולי ושיקולי השיקום:

בטרם דיון בהשלכות הליך הצדק המאחה שהתקיים בפנינו על סוגיית הענישה הראויה במקרה זה ראוי להבהיר את מהותו של הליך הצדק המאחה, התפקיד והמשקל שראוי לתת לו כחלק בלתי נפרד מהליך טיפולי, וזאת במסגרת מכלול שיקולי הענישה.

במאמר "הפיתוח התאורטי של גישת הצדק המאחה - הקיים והחסר", בספר **מפגיעה לאיחוי, צדק מאחה ושיח מאחה בישראל** (הוצאת ספרים ע"ש י"ל מאגנס, האוניברסיטה העברית, ירושלים, תשע"ו - 2016), עמ' 3, סוקרת המחברת, ד"ר טלי גל, את התפתחות הצדק המאחה בשיטות משפט שונות ומבהירה כי גישת הצדק המאחה ברובד המושגי הינה תפיסת עולם חלופית לתפיסת הצדק העונשי [ראו לענין זה גם: טלי גל והדר דנציג רוזנברג, "צדק מאחה וצדק עונשי: שני פנים למשפט הפלילי", **משפטים מ"ג** 779 (תשע"ג)]. ברובד המעשי מדובר בהליך חלופי להליך הפלילי. עוד מוסבר שם כי ברובד המושגי, הצדק המאחה מציע עדשה שונה להסתכלות על הפשע ועל הדרכים הראויות להגיב לו). הפשע אינו נתפס רק כהפרת נורמה מוסרית-משפטית מופשטת, אלא בראש ובראשונה כמעשה הפוגע באנשים ובמערכות יחסים. הנפגע המרכזי הוא הקרבן הישיר. הצדק המאחה מתייחס גם למעגלי הפגיעה הנוספים כגון בני משפחה, מכרים, שכנים, בני קהילה וכן בני משפחה ומכריו של הפוגע והוא עצמו. הנפגע הישיר סובל בדרך כלל מהפגיעות הקשות ביותר. גם בני משפחתו של הקורבן מושפעים מפגיעה זו. הפוגע עצמו, מבלי למעט באחריותו למעשה, סובל מפגיעות הקשורות בהליכים הפליליים נגדו, בשמו הטוב ובמערכות היחסים עם הסובבים אותו, והוא משלם מחיר כלכלי, חברתי ונפשי על מעשיו.

גישת הצדק המאחה מכוונת זרקור המאחר את הנפגעים ואת סוגי הפגיעות שמהן סבלו. הצדק לפי גישה זו אינו מושג באמצעות השתתפות כאב על העברייני כתגובה לכאב שגרם, אלא באמצעות הבאתו לנקוט מעשים מאחים, שנועדו לתקן, ככל האפשר, את הנזקים שגרם מעשה העבירה ולתת מענה לצרכיהם של כל אלו שנפגעו ממנו. קבלת האחריות הפעילה ונקיטת צעדי האיחוי מאפשרות גם למבצע העבירה להשתקם, לשוב להיות חלק מהקהילה הנורמטיבית ולעבור תהליך של "כפרה חילונית". במקום להתמקד בגמול משיב הצדק המאחה את הצדק על כנו באמצעות איחוי. במקום הוספת כאב על הכאב שכבר נגרם, הצדק המאחה מעודד עשיית טוב שתאזן את מאזני הצדק ותענה על צרכי הצדדים כולם.

בסיומו של הליך הצדק המאחה מתקבלת תכנית שנועדה להחליף את גזר הדין. הצדדים מסכימים על המועדים לביצוע התכנית ועל הדרכים לפיקוח על מילויה והדיווח לרשויות על השלמתה או אי השלמתה. גל במאמרה שבספר **מפגיעה לאיחוי** גורסת כי הניסיון שהצטבר ב-30 השנים האחרונות ברחבי העולם מצביע על יעילותה של גישת הצדק המאחה הן בהורדת שיעור העבריינות החוזרת של מבצעי עבירה, הן במתן מענה לצרכיהם של נפגעי עבירה והן בחיזוקה של תחושת השייכות והביטחון של חברי הקהילות.

הליך הצדק המאחה אינו רואה את מעשה העבירה כסכסוך פרטי בלבד, שכן נוסף על הפגיעה במערכת היחסים בין הפוגע לנפגע יש בו גם הפרה של קודים מוסריים וחברתיים ופגיעה בקהילה כולה. לכן הצדק המאחה אינו שואף להפריט את התגובות לפשיעה, אלא להשיב לקהילה, למשפחה ולצדדים הישירים את כוח ההחלטה, הכול בתמיכת המדינה ובפיקוחה [גל, שם, בעמ' 7].

הליך הצדק המאחה אף הושפע רבות ממנגנוני צדק מסורתיים ודתיים ברחבי העולם. הסולחה, למשל, היא מנגנון צדק מסורתי הרווח גם בימינו בקהילות ערביות במקומות שונים בישראל ומחוצה לה. אף על פי שהסולחה והצדק המאחה שותפים לרצון להעצים את הקהילה המקומית ולכונן פתרונות המתאימים לתרבות ולערכים של הנוגעים בדבר, בחינה מדוקדקת יותר מדגישה דווקא את ההבדלים ביניהם. בסולחה, המוכתר, או נבחר הציבור שמונה כמיישב הסכסוכים,

הוא הקובע מה יהיה הפיצוי, ולא הצדדים הישירים לסכסוך. במרכז הדיון לא נמצאים הנפגע והפוגע אלא ראשי משפחותיהם, וכך יש מקרים שבהם הפוגע אינו מביע צער והנפגע אינו סולח, ועם זאת מתקיים פיוס בין המשפחות. בנוסף, נשים אינן מורשות להשתתף בהליך הסולחה ואיסור זה מנוגד לרוחו של הצדק המאחה [גל, שם, בעמ' 7 - 8]. לאבחנות נוספות בין הליך של צדק מאחה לסולחה ראו: אורי ינאי ושאוקי עדווי, "מסורות ליישוב קונפליקט פלילי: מה בין 'סולחה' ובין הליך 'צדק מאחה' " בספר **מפגיעה לאיחוי, צדק מאחה ושיח מאחה בישראל** (הוצאת ספרים ע"ש י"ל מאגנס, האוניברסיטה העברית, ירושלים, תשע"ו - 2016) עמ' 51].

הצדק המאחה מציע מסגרת שבה יש לנפגעי עברה, כמו גם למבצעי עברה, שליטה מסוימת על ההליך, בהיותם חלק מקבוצה המקבלת החלטות במשותף. נפגע העבירה יכול לספר בחופשיות על שעבר עליו והוא זוכה להכרה מלאה בסבלו ואישור לאחריותו הבלעדית של הפוגע. ההזדמנות שניתנת למבצע העבירה לקבל אחריות למעשיו עונה בראש ובראשונה על הצורך של נפגעי עבירה לזכות בהכרה בעוול שנגרם להם, זאת בנוסף על היתרונות השיקומיים למבצע העבירה. אחד ההסברים ליתרונות הצדק המאחה לנפגעי עבירה נעוץ בשדה הפסיכולוגיה. מפגש בודד עם האדם היחיד המסוגל לתת לנפגע את התשובות המשמעותיות ביותר עבורו יכול להשתוות ביעילותו לדיונים רבים של הנפגע עם המטפל בנושא האשם והאחריות, ולעתים גם להיות יעיל יותר. הסבר נוסף מתחום הפסיכולוגיה והסוציולוגיה מתמקד בחשיבות ההתנצלות והסליחה עבור נפגעי עבירה. ההתנצלות היא מעין טקס חברתי המחזיר את האיזון המוסרי על כנו, שכן הפוגע מקבל אחריות למעשיו, מבטא חרטה וצער ומביע כוונה להימנע מפשיעה נוספת בעתיד. התנצלות המוצאת ביטוי במפגש פנים אל פנים בין הפוגע לנפגע חשובה במיוחד, שכן היא מסייעת לנפגעים לתקן עיוותים קוגניטיביים הנוגעים לאשמה ודימוי עצמי נמוך. בה בעת היא מאפשרת להם לעבור מכעס לרגשות חיוביים יותר כלפי הפוגע, ובכך גם מפחיתה את התוקפנות מצד הנפגע. גם בהקשר של מבצעי עבירה נמצא שבקשת סליחה מפחיתה את הסיכוי שיפשעו שוב. נפגעים חשים מועצמים בתהליך שבו מובעת התנצלות, מפני שבכך מוענקת להם אפשרות בחירה אם לקבל את ההתנצלות ולסלוח לפוגע או לדחות את ההתנצלות [גל, שם, בעמ' 14 - 15]; על השלכות הליכי צדק מאחה כפי שנלמדו מניסיון מצטבר בהליכי צדק מאחה הנערכים במסגרת מעורבות נוער בפלילים ראו: שרי גרבלי, "הזדמנות לאיחוי הפגיעות ותיקון הנזקים תחילה: תהליכי צדק מאחה בהליך פלילי לנוער בישראל" בספר **מפגיעה לאיחוי, צדק מאחה ושיח מאחה בישראל** (הוצאת ספרים ע"ש י"ל מאגנס, האוניברסיטה העברית, ירושלים, תשע"ו - 2016) עמ' 76; על אופן עריכת הליכי צדק במסגרת שירות המבחן למבוגרים והניסיון שנצבר שם ראו, באותו הספר, את מאמרו של שיקמה ניצן-בירן וויקי שרזמן, "צדק מאחה בשירות המבחן למבוגרים", עמ' 101].

אמנם עיקרה של הענישה הפלילית אינו במערכת היחסים שבין הנאשם לנפגע הישיר ממעשיו או לקהילה שבה הוא חי. בבסיס הענישה מונח עיקרון ההלימה שבין המעשה למידת העונש. הגמול שבענישה מיועד להרחיק את העברין מהחברה ולתייגו ככזה, ומטרת הענישה הפלילית היא למנוע מהעברין לחזור ולבצע עבירה, להרתיעו ולהרתיע אחרים. עם זאת חלה בשנים האחרונות התפתחות שעניינה בהכרה במעמדו של קרבן העבירה ובמשקל שניתן לעמדתו בהליכים הפליליים הנוגעים אליו. כך חוקק חוק זכויות נפגעי עבירה, תשס"א - 2001, הקובע מנגנון להבאת עמדת נפגע עבירה בפני בית המשפט בעניינים מסוימים; כך גם התפתחה הפסיקה בעניין חיוב נאשמים בפיצוי נפגעי עבירה ומעמדו של נפגע העבירה במסגרת ההליך הפלילי הפך להיות משמעותי [ראו: עדנה ארבל, "מעמדו של קרבן העבירה בהליך המשפטי" **ספר גבריאל בן** (דוד האן, דנה כהן-לקח, מיכאל בן עורכים, הוצאת נבו 2011) עמ' 189; עמנואל גרוס, "הזכויות החוקתיות של הקרבן - מחקר השוואתי" **מחקרי משפט י"ז** 419 (תשע"ב - 2002)]. במקביל להתפתחות ההכרה במעמדו של נפגע העבירה חלה התפתחות בהליכים של גישור פלילי וצדק מאחה. יש משמעות רבה ל"תיקון" שנעשה באמצעות הליך של צדק מאחה, אך יש להדגיש כי אין בהליך הצדק המאחה או בהסכם האיחוי אליו הגיעו

הצדדים כדי לחייב את ביהמ"ש, אלא מדובר בשיקול במסגרת כלל השיקולים.

את התפתחותו של הליך הצדק המאחה יש לראות גם על רקע התפתחותו של המשפט הטיפולי ככלי לשיקום עבריינים כחלופה לאמצעי הענישה המסורתיים. בבסיס התפיסה של המשפט הטיפולי הוא השימוש בהליך הפלילי ובכוח הסנקציה השיפוטית לנתב נאשם למסלול טיפולי, במקום מסלול שהוא עונשי בעיקרו, המטרה להוציא ממעגל הפשיעה [ראו לעניין זה: וקסלר ד.ב. **תורת המשפט הטיפולי: סקירה**, פורסם במחקרי משפט כ"ו (התש"ע - 2010) עמ' 367; כן ראו סדרת מאמרים על משפט טיפולי בכרך כ"ו של מחקרי משפט הנ"ל ואת ההקדמה לסדרת המאמרים, על המשפט הטיפולי בישראל, שנכתב ע"י מיכל אלברשטין שם, בעמ' 351; מאמרה של אורנה אליגון דר, **המשפט הפלילי כתופיה - האפשרויות ליישום של תורת המשפט הטיפולי**, מחקרי משפט כו, שם, עמ' 491. ראו גם: **New Wine in New Bottles: The Need to Sketch a Therapeutic Jurisprudence 'Code' of Proposed Criminal Processes and Practices**, נייר עמדה שנכתב ע"י David B. Wexler, פורסם במסגרת Arizona Legal Studies Discussion Paper No. 12-16, http://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=2065454. לשימוש במשפט כמנוף להליך טיפולי ושינוי דרכיו של מי שביצע עבירה ראו גם:

Spencer P., **From Alternative to New Normal, Therapeutic Jurisprudence In The Mainstream**, (<http://ssrn.com/abstract=2550157>).

כפי שהבהירה קצינת המבחן בדיון בפנינו (עמ' 8 ש' 10 - 11 לפרוטוקול מיום 19.1.2017) כאשר הסבירה את תרומתו של הליך הצדק המאחה שבוצע במסגרת הדיון שבפנינו "אם אנו מדברים על שיקום, אני חושבת שמפגש כזה והליך כזה, הכרה בפגיעה והתיקון במידת האפשר, וההכרה בנזקים שנגרמו, זה רכיב שיקומי מאוד משמעותי לעיתים שווה ערך, אם לא יותר, מהליך טיפולי. אני חושבת שיש בו אלמנט שיקומי מאוד משמעותי".

בהביאנו בחשבון את ההליך שהתקיים בפנינו, סבור אני כי יש מקום לתת משקל משמעותי יותר מזה שנתן בית משפט קמא לשיקולי השיקום. יצוין כי גם בימ"ש קמא סבר בענייננו כי יש מקום לסטות מרף הענישה משיקולי שיקום וציין כי שוכנע כי קיים סיכוי של ממש שהמערער תשתקם ולכן החליט לסטות לקולה מהרף התחתון של מתחם הענישה שנקבע. אך כיום השתנתה נקודת האיזון אותה בחר בית המשפט קמא במסגרת שיקוליו. השתנו הנתונים העומדים בפנינו והם אינם עוד אותם הנתונים שעמדו בפני בימ"ש קמא, שכן הושלם ההליך של צדק מאחה, שלא ברור מדוע לא התאפשרה השלמתו במסגרת ההליך שהתקיים בפני בימ"ש קמא. כיום, לאחר שהושלם הליך הצדק המאחה, המערער נמצאת בשלב שיקומי מתקדם ובעל פוטנציאל משמעותי יותר מזה שהיה בשלבים הקודמים של פרשה עגומה זו. גם עו"ד סתיו שינה עמדתו לעניין העונש מהעמדה שהביע בפני בימ"ש קמא טרם מיצוי הליך הצדק המאחה. סבור אני כי אל לנו להתעלם מההליך שבוצע ומתוצאותיו והשלכותיו על שיקום הנאשמת, זאת בצד שיקומו של נפגע העבירה. לעניין אופן בחינת סיכויי שיקום נזכיר כי לאנשים נורמטיביים שמעולם לא מעדו מהווה עצם העמדתם לדיון פלילי אירוע משברי ובנסיבות אלו יש להביא בחשבון, גם בעניינם, שיקולי שיקום. זאת הגם שיתכן ששיקולי והליכי השיקום יהיו שונים מאלו הנבחנים והננקטים בעניינם של "עבריינים קלאסיים" [ראו לעניין זה דברים שכתבתי בעפ"ג 24721-12-14 **מדינת ישראל נ' דלית נחמני** (פורסם בבנו) (ניתן ביום 29.1.2015)]. בנסיבות אלו נראה כי יש מקום לקבוע כי מתקיימים התנאים המצדיקים לחרוג מהעונש ההולם מטעמים של הסיכוי לשיקום נאשם [לדיון בסוגיית

תשתית הראיות הנדרשת לקביעת סיכוי שיקום לצורך החלת הוראות סעיף 40 ד' הנ"ל, ראו: אורן גזל אייל, "חריגה ממתחם העונש ההולם" **ספר דורית ביניש** (קרן אזולאי, איתי בר סימן טוב, אהרון ברק ושחר ליפשיץ עורכים, 2015).

בהקשר זה, של גזירת מאסר שאינו ממושך על מי שלראשונה מעורב בפלילים והשלכות העונש, ראוי גם להזכיר את מסקנות דו"ח הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים (ועדת דורנר, פורסם בחודש נובמבר 2015). הדו"ח מצביע על הנזק העולה על התועלת שבמאסרים קצרים, ובמיוחד כשמדובר בנאשמים שאינם בעלי דפוס התנהגות עברייני מובהק. בנוסף מצביע הדו"ח, כמו גם תיקון 113 לחוק העונשין, על הספק שבעצם מימוש רכיב הרתעת היחיד והרבים המהווה שיקול במסגרת שיקולי הענישה [לענין ההרתעה כרכיב בענישה והדעות החולקות בנוגע לאפקטיביות שבהרתעה ראו: Bottoms Anthony and Von Hirsch Andrew, **The Crime Preventive Impact of Penal Sanctions**, in The Oxford Handbook of Empirical Legal Research (Oxford University Press 2012) p 96; Quinn Warren, **The Right to Threaten and the Right to Punish**, in Punishment, Simmons J. A. and others ed. (Princeton University Press 1995) p. 47]. מסקנות הוועדה המכובדת, המבוססות על שורה של מחקרים שפורטו בדו"ח הוועדה ביחד עם הוראות תיקון 113 לחוק העונשין, מצדיקות בחינה מחודשת של שיקולי הענישה ככלל ובמיוחד בעת גזירת דינם של מי שחטאו לראשונה וקיים בעניינם פוטנציאל ממשי לשיקום, במקרים מסוג זה שבפנינו כעת.

שיקול אחרון שיש להביא בחשבון במקרה זה הוא האפשרות של שילוב פיקוח שירות המבחן, במסגרת צו מבחן, ביחד עם אמצעי ענישה אחרים. חוק העונשין מאפשר שימוש באמצעי ענישה מגוונים שיש בהם כדי להרתיע ולשדר מסר מתאים לנאשם ולחברה. יש מקרים בהם ניתן להשיג את תכלית הענישה, גם ללא גזירה של עונש מאסר בפועל, כאשר הענישה המוחשית תבוא בדמותם של אמצעי ענישה אחרים.

הדין הנרחב בפסיקה בכל הנוגע למתחם העונש ההולם והענישה הראויה מתמקד, ברובם המכריע של גזר הדין ופסקי הדין בערעורים על ענישה, במשכי עונש המאסר שנגזר. ואולם יש להזכיר כי חוק העונשין קובע גם אמצעי ענישה אחרים שיש בהם את רכיבי ההלימה הנדרשת ביחד עם מכלול השיקולים האחרים שבבסיס מטרות ההליך הפלילי. עונשים מותנים הצופים פני עתיד ועונשים כספיים (וכן עונשים של שלילת רישוי, צווים לסגירת או הפסקת פעילות עסקית, צווים לתיקון המעוות שהם חלק מכלי הענישה הפלילית בהליכים שאינם מסוג העניין שבפנינו) אינם עניין של מה בכך ושאינו לתת לו תפקיד ומשקל במסגרת מכלול שיקולי הענישה הפלילית. כך גם העמדת נאשם בפיקוח ארוך טווח של שירות המבחן, אמצעי המהווה כלי לשיקום בצד עונש הרתעת. זאת בשים לב לאפשרות הגלומה בו להחזיר את הנושא הנדון לדיון מחודש ולגזירת הדין מחדש, על כל המשתמע מכך, אם וכאשר לא עומד נאשם בתנאים שנקבעו בעניינו.

במקרה שבפנינו, העמדת הנאשמת בפיקוח שירות המבחן, כל עוד לא נגזר עליה עונש של מאסר בפועל במתקן כליאה, מאפשרת לבית המשפט לחזור ולגזור את דינה של הנאשמת בגין העבירה בה הורשעה ובעטיה הועמדה בפיקוח שירות המבחן, זאת אם תפר את הוראות צו המבחן ו/או תבצע עבירה נוספת בתקופת הפיקוח. יודגש לעניין זה כי אין מניעה להטיל על הנאשמת צו מבחן ביחד עם עונש של מאסר בעבודות שירות ובדרך זו ליצור את האפשרות לגזור שוב את דינה, זאת אם לא תמלא אחר הוראות שירות המבחן ו/או תחזור ותבצע עבירה, זאת בהתאם להוראות סעיף

1(1)(ב) (1) והוראות פרק ב' לפקודת המבחן [נוסח חדש] תשכ"ט - 1969.

תסקיר שירות המבחן והסכם האיחוי:

בענייננו, כאמור, לאחר קיומו של הליך הצדק המאחה הוגש לביהמ"ש שלערעור תסקיר שירות המבחן, המבוסס על נוכחות קצינת המבחן המטפלת במפגש האיחוי במסגרת הליך צדק מאחה, שיחה נוספת עם המערערת לאחר סיום הליך הצדק המאחה וכן הסכם איחוי הפגיעות שנחתם בין הצדדים. מהתסקיר עולה כי התקיים מפגש איחוי בין המערערת לבין עו"ד סתיו בסופו הגיעו הצדדים לכדי הסכם איחוי עליו חתמו.

שירות המבחן העריך כי תהליך הצדק המאחה ומפגש האיחוי עצמו הפגישו את המערערת הלכה למעשה עם הנפגע ועם תוצאות מעשיה, דבר שאילץ אותה לראות את צרכי האחר, לגלות אמפטיה כלפיו, להבין ולהתמודד עם משמעות והשלכות מעשיה הפוגעניים. זאת מבלי לאפשר לה לטשטש או להסתיר אותם. כן צוין כי המערערת מביעה נזקקות טיפולית גבוהה וכי מטרת הטיפול לתרום לשיפור דפוסי הפעולה במצבים עמוסים רגשית, ניתוח נסיבות חייה, העמקה בדפוסי התנהלותה לאור טראומות שחוותה בעברה ושיפור היכולת להפעלת שיקול דעת. מטרת המשך ההליך הטיפולי היא לסייע לה לקנות כלים להתמודדות מכילה במצבים מורכבים, הרחבת היכולת לראיית צרכי האחר וחיזוק יכולתה לחוש אמפטיה כלפיו. שירות המבחן מעריך כי מפגש האיחוי היה משמעותי עבור שני הצדדים ומימוש ההסכם עשוי לסייע בתיקון הנזקים עבור שני הצדדים.

הנפגע ציין במפגש האיחוי כי ביצוע ההחלטות בהסכם, משמע הגעתה של המערערת לסייע במשרדו ומידע שקיבל במהלך המפגש המאחה, עשויים למזער את הנזקים שנגרמו לו. לכליאתה בפועל אין כל תיקון או פיצוי עבורו. שירות המבחן ציין עוד כי תהליך הצדק המאחה היווה שלב ראשוני בתהליך הטיפול עליו המליץ בתסקיר לבימ"ש קמא. צוין כי לאור האמור והתסקירים שהוגשו, ועם מתן דגש לערך השיקומי של הטיפול עבור המערערת ובני משפחתה שנפגעו אף הם, ומבלי להתעלם מחומרת העבירות שביצעה ומהפגיעה הקשה שגרמה לנפגע העבירה ולבני משפחתו, חוזר שירות המבחן על המלצתו להטיל על המערערת צו מבחן לתקופה של 24 חודשים, זאת לצד ענישה מוחשית של מאסר שירוצה בעבודות שירות ופיצוי לנפגע.

יצוין עוד כי מהסכם איחוי הפגיעות שהוגש לביהמ"ש במהלך הדיון שהתקיים ביום 19.1.17 עולה כי במטרה לאחות את הפגיעות שנגרמו עקב מעשיה הפליליים של המערערת/נאשמת, ביקש הנפגע מהמערערת להגיע למשרדו, במועדים שיתאמו ביניהם, כדי לסייע בידי המתמחה במשרדו להבין את הקבלה והיציאה של כספים מתיקי הוצאה לפועל של לקוחותיו. כמו כן, מתוך היכרות עם המערערת ומצבה המשפחתי והכלכלי ולאחר שביטא אמון בדבריה, ביקש הנפגע לציין בהסכם האיחוי את כוונתו להסתפק בסכום פיצוי מופחת מהסכום שנגזר על המערערת בבימ"ש קמא. הנפגע ציין שהמטרה המשמעותית עבורו בקיום מפגש הצדק המאחה הייתה להשלים את כל הפרטים החסרים להבנת המעשים והרקע לביצועם, אותם השיג במפגש המאחה, להוציא פרטים קונקרטיים שיושלמו בין המערערת למתמחה במשרדו. עוד צוין בהסכם האיחוי כי הנפגע התרשם מהאוטנטיות של המערערת ומחרטתה הכנה וציין שאין בו כל שאיפה לנקמה אישית ושכליאתה לא תאפשר למזער את הנזקים שנגרמו לו, אלא המידע שקיבל במהלך המפגש המאחה ובעזרת נכונותה לסייע בהמשך למשרדו. כן צוין כי המערערת גילתה נכונות ורצון להיענות לכל בקשותיו של הנפגע והבטיחה לעשות ככל יכולתה על מנת לשלם את סכום הפיצוי שיבקש. צוין כי המפגש אפשר לשני הצדדים להבין את הפערים

בתפיסות ובמידע שהיה ברשותם, את ההשלכות החמורות שנגרמו לנפגע ולמשרדו ואת האופן בו ניתן לנסות ולצמצם את הנזקים בהמשך. המערערת הודתה על מתן ההזדמנות להביע חרטה ישירות מול הנפגע ולפצותו בהתאם ליכולתה והדגישה עד כמה היה משמעותי עבורה שהנפגע יידע שלא עשתה כל שימוש בכספים לרווחתה האישית או המשפחתית.

כאמור, גם במהלך הדיון שהתקיים לפנינו טען הנפגע, עו"ד סתיו, שקיבל את התיקון על כל היבטיו ומבחינתו מאסרה של המערערת, למרות כל שקרה, הוא לא בראש מעייניו. ציין כי הוא מוכן שהיא תרצה עונש של עבודות שירות וכי הוא בעד תיקון ולא בעד נקמנות.

הכרעה בערעור והצעת עונש שיושג על המערערת:

בסיכומי של דבר, בשים לב לכל האמור לעיל, וכן תוך הבאה בחשבון שלמערערת אין עבר פלילי; העובדה שמדובר באם לילדים צעירים הזקוקים לה; השיהוי בהגשת כתב האישום, זאת למרות הודאתה של המערערת בעבירות גם במסגרת החקירה המשטרתית; ההודאה בבימ"ש קמא, הגם שלא עם פתיחת המשפט אלא לאחר שתוקן כתב האישום, והבעת החרטה מצד המערערת; השינוי בעמדתו של המתלונן לאחר השלמת ההליך של צדק מאחה; העובדה שהמערערת מחזירה את חובותיה ומכה על חטא; והעובדה שהטלת מאסר בפועל על המערערת כעת יפגע הן בסיכויי שיקומה, שלהערכת שירות המבחן הוא סיכוי משמעותי וממשי, והן באפשרותה לעמוד בתנאי הפיקוח של שירות המבחן במסגרת צו מבחן ובהתחייבויותיה בהתאם להסכם האיחוי שנחתם בין הצדדים; סבורני כי מדובר בנסיבות חריגות המצדיקות התערבות בגזר הדין בדרך של חריגה משמעותית יותר ממתחם העונש שקבע בית משפט קמא, זאת משיקולי שיקום, והקלה בעונשה של המערערת בדרך של קיצור תקופת מאסר כך שתוכל לרצותה בדרך של עבודות שירות. זאת בצד העמדתה בפיקוח שירות המבחן.

ער אני לקושי שיש במקרה שבפנינו על הרקע של הצגה חלקית של כל פרטי הסכם האיחוי כאשר חלק מההסדר שבין המערערת לנפגע העבירה (כפי שכונה על ידם: "הסיפור שמאחורי הסיפור") לא נחשף בפנינו, כאשר לכאורה "מנצלת" המערערת את הידע שברשותה ויכולה לסייע לנפגע העבירה בסיוע ייחודי כחלק מהאמצעי להביאו לתמוך בהקלה בעונשה. נושא זה עמד לנגד עיני ובהחלט היווה גורם שהוביל להתלבטות שאינה קלה. עם זאת, בהביאי בחשבון את מכלול הנתונים כפי שפורטו לעיל, לרבות השילוב המרתיע של צו מבחן ארוך טווח ביחד עם ענישה שאינה כוללת מאסר בפועל, והסיכוי הממשי לשיקום המערערת מחד ונפגע העבירה מהצד השני, סבור אני כי ראוי לחרוג לקולה ולגזור עונש של מאסר שניתן יהיה לרצותו בעבודות שירות.

אדגיש כי הצעתי לתת משקל מוגבר להליכי השיקום ולהליך הצדק המאחה אינו מהווה מעין מתן תוקף של פסק דין לאותו הסכם שבין נפגע העבירה למערערת. מעבר לעובדה שפרטי ההסדר לא נחשפו בפנינו אינני סבור כי תפקידו של ההליך הפלילי הוא להתערב המערכת היחסים החוזית שבין הצדדים, לתת לה הכשר או תג פסול. לטעמי, וככל שהדבר נוגע לשיקולי הענישה, העובדה שגורמי הטיפול רואים במכלול הנתונים כמנוף משמעותי להליך שיקומי היא המכריעה במתן המשקל העודף לכף השיקום על פני רכיב ההלימה שבעונש. מטעם זה גם לא מצאתי מקום להתערב בפיצוי שגזר בית משפט קמא. פיצוי זה הוא ראוי, ככל שהדבר נוגע לאמות המידה של חיוב בפיצוי במסגרת הליך פלילי. זכותו של נפגע העבירה לוותר על הפיצוי שנפסק, אם רצונו בכך.

אשר על כן, לאור האמור לעיל, אציע לחברי להרכב לקבל את הערעור במובן זה שיופחת עונש המאסר שהוטל על המערערת לעונש מאסר שיעמוד על 6 חודשי מאסר, אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות, וזאת בכפוף לקבלת המלצה חיובית מהממונה על עבודות השירות. יוער כי בבית משפט קמא לא התבקשה חוות דעת ממונה עבודות שירות, וגם לא בפנינו. מכאן, שאם תשמע דעתי, נורה על קבלת חוות דעת ממונה עבודות שירות בטרם ייושם פסק דינו.

בנוסף, ובשים לתסקיר שירות המבחן שהוגש לעיונו, תועמד המערערת בפיקוח שירות המבחן למשך 24 חודשים מהיום. יובהר למערערת כי אם תפר את הוראות שירות המבחן ו/או תבצע עבירה נוספת כל שהיא בתקופת הפיקוח, כי אז ניתן יהיה להפקיע את צו הפיקוח, להחזיר את עניינה לדיון בבית המשפט, ולגזור עליה עונש נוסף בגין העבירות שבביצוען הורשעה במסגרת כתב האישום נשוא הערעור שבפנינו.

ייתר חלקי גזר דינו של בית משפט קמא יישארו בעינם ללא שינוי, לרבות הפיצוי שנפסק, שכאמור - זכותו של נפגע העבירה שלא לגבות את שנפסק לזכותו.

**ר' שפירא, ס. נשיא
[אב"ד]**

השופט אברהם אליקים, סגן נשיא:

עמדתי שונה, לטעמי דין הערעור להידחות.

אמנם חל שינוי בנסיבות לאחר גזר הדין וזאת בשל העובדה כי המערערת ונפגע העבירה הגיעו ל"הסכם איחוי פגיעות" ולכן לא חלים במקרה זה הסייגים הרגילים של אי התערבות ערכאת הערעור בגזר דינה של הערכאה הדיונית, אך גם במונחים של ערכאה ראשונה אני סבור כי עונש של 12 חודשי מאסר בפועל הוא העונש ההולם את מעשיה של המערערת, לרבות לאחר התחשבות בעמדתו העדכנית של נפגע העבירה.

במשך יותר משנתיים וחצי מיום 14.7.2010 ועד ליום 18.11.2012 ביצעה המערערת עשרות עבירות של קבלת דבר במרמה, זיוף, שימוש במסמך מזויף וגניבה בידי עובד. 24 מקרים כמתואר באישום הראשון בסכום כולל של ₪ 85,246, 6 מקרים כמתואר באישום השני, בסכום כולל של ₪ 16,416, 24 מקרים כמתואר באישום השלישי בסכום כולל של ₪ 99,714, מספר לא מוגדר של מקרים במהלך שנתיים כמתואר באישום הרביעי בסכום כולל של ₪ 8,202 ושני מקרים כמתואר באישום החמישי בסכום כולל של ₪ 2,654 ובסה"כ לפחות 58 מקרים בסכום כולל של ₪ 212,232.

חומרה יתירה יש לייחס לשני המקרים המתוארים באישום האחרון, זיוף שוברים של אגרות תשלום של כונס הנכסים הרשמי.

עוד חשוב להדגיש כי בניגוד לנטען על ידי המערערת בפנינו, היא לא הכתה על חטא מיד עם גילוי העבירות. עו"ד סתיו, נפגע העבירה תאר בפני בית משפט קמא בשלב הטיעונים לעונש כי משגילה את הגניבה והמרמה בחודש נובמבר 2012 עת חלתה המערערת והוא קיבל פנייה מהכ"ר בדבר אי תשלום אגרות, הוא עשה בירורים טלפונים ואז קיבל מסרון מהמערערת ממיטת חולייה וכך העיד:

"לא חלפו מספר דקות ואני מקבל מסרון מאלינור שמודיעה לי בזו הלשון וזה מופיע בתלונה שלי הנוספת במשטרה מביתה, אני מבינה שהחלטת לפתוח במלחמה נגדי, לכן אם אתה תמשיך במלחמה אני אשמח לפנות ללקוחות המשרד ולהודיע להם שאתה לא מעביר להם כספים. את הדיבור העברייני הזה אני שומע מעובדת שלי 10 שנים".

המערערת שהבינה כי התגלו מעשיה הבזויים ניסתה לאיים ולסחוט את נפגע העבירה כעבריינית לכל דבר. גם הטענה כי לקחה אחריות במהלך המשפט הינה נכונה אבל במשורה, הנאשמת כפרה במיוחס לה התיק נקבע לשמיעת ההוכחות יותר משנה לאחר פתיחת ההליכים, שנה במהלכה הותירה המערערת את נפגע העבירה להתמודד לבדו עם הנזקים שגרמה וגם את כספי הגניבה לא החזירה אלא אילצה את נפגע העבירה להגיש תביעה אזרחית לפתוח תיק בהוצל"פ ולקבל במסגרת חקירת יכולת 1,000 ₪ (או 600 ₪) לחודש (ראו דבריו בעמוד 11 שורה 29 לפרוטוקול הדיון בפני קמא).

רמת הענישה בעבירות חמורות שכאלו נעה בין 18 ל-36 חודשי מאסר בפועל, בהתאם למתחם שקבע

בית משפט קמא והצדדים לא חלקו על כך.

אפנה בעניין זה לע"פ 8458/11 **שובל נגד מדינת ישראל** (11.9.2013), באותו מקרה הנאשם נדון לחמש שנות מאסר לאחר הרשעתו בעבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, גניבה בידי מורשה ורישום כוזב במסמכי תאגיד, וכך נקבע לעניין מדיניות הענישה:

"בדורות האחרונים, חדלו רחובות העיר והכפר מלשמש אכסניה בלעדית לביצוען של עבירות בקניינו של האחר. בדורנו, עדים אנו למעשי פשיעה כלכליים, הנעשים תחת כסות של חליפות יוקרה, גורדי שחקים ופעולות עסקיות לגיטימיות לכאורה. הסוציולוג האמריקאי אדווין סאת'רלנד היה הראשון לכנות סוג פשיעה כזה כ"עבירות צווארון לבן"...ברובד הכללי ניתן לסווג תחת הגדרה זו, גם את העבירות אשר בביצוען הודה המערער - קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, גניבה בידי מורשה ורישום כוזב במסמכי תאגיד. עבירות הצווארון הלבן טומנות בחובן אשליה לפיה הן עבירות "נקיות יותר", כאשר בפועל אין זה המצב, ולא פעם עבירות מסוג זה חמורות יותר מעבירות רכוש אחרות מבחינת היקפן ותיכונן...אולם, על אף ה"הילה" (בלשון סגי נהור כפולה ומכופלת) העוטפת עבירות מסוג זה, ואולי דווקא בגלל הביצוע הסטרילי לכאורה של פשיעה כאמור, על מערכת אכיפת החוק והענישה לעמוד על המשמר ביתר שאת, תוך קביעה חד משמעית לפיה גם פשיעה זו אינה משתלמת. זאת בגדר מידה נגד מידה. המניע לביצוע עבירה כלכלית טמון בטיב העבירה, ועל בית המשפט לתרום תרומתו בהטלת עונשים שיהפכו עבירות אלו לבלתי כדאיות, גם בדרך של הטלת עונשי מאסר

ממשיים".

וכעת נשאלת השאלה האם הליך של צדק מאחה במקרה זה מצדיק הפחתת העונש ושינוי סוגו, בצורה כה משמעותית עד כדי העמדת הנאשמת למבחן ונשיאה בעבודות שירות בלבד.

למיטב הבנתי הליך של צדק מאחה אינו אמצעי לגביית חובות, המטרה שלכאורה נעשה ההליך במקרה זה ומטרותיו העיקריות מתאימות לסוג אחר של מערכות יחסים פוגע נפגע. כשמדובר ב"שחקנים חוזרים" כגון בני זוג, בני משפחה חשוב מאוד לנסות לאחות את הפגיעות ולאפשר לנפגע ולפוגע לנסות לחזור למסלול חיים נורמטיביים, דוגמא אחרת היא פגיעה מצד שכן כלפי שכנו והקרבה הפיסית מצדיקה עידוד איחוי הפגיעות. לא פחות חשוב לסייע לנפגע עבירה חלש שמתלונן כלפי פוגע זר, והכרה באמיתות דבריו גם מצד הפוגע בדרך של צדק מאחה יכולה לסייע לנפגע העבירה להשתקם ולחזור לדרך חיים חיובית.

אף אחד ממאפיינים לא חל במקרה שלנו, נפגע העבירה אינו אדם חלש שזקוק לעזרה ולתמיכה, אין גם במקרה זה צורך לתקן עיוותים קוגניטיביים הנוגעים לאשמה ודימוי עצמי נמוך של נפגע העבירה. מדובר בעורך דין ותיק ומכובד מזה כשלושים שנה, הוא לא צריך את ההכרה מצד המערערת. מערכת היחסים ביניהם הסתיימה לפני יותר מ-4 שנים, עם גילוי העבירות פוטרה המערערת וכל אחד הלך לדרכו.

זה השלב להדגיש כי לטעמי "הסכם איחוי פגיעות" חייב להיות תמיד הסכם שתוכנו נחשף במלואו בפני בית המשפט ואנשי שירות המבחן. אזכיר- שלא כמו במקרה זה, לעיתים יש לאחות פגיעות בין פוגע אלים ואכזרי לבין נפגע חלש, הייתכן למשל לאפשר לאבא פוגע מינית להתייחד בארבע עיניים עם בנו/בתו נפגעי העבירה שלא לעיני קציני המבחן ולצאת לאחר מכן בהודעה הגענו להסכם איחוי פגיעות ונפגע העבירה יבוא לבית המשפט לבקש שאביו לא יישא עונש מאסר בפועל.

מעיון בהסכם שהוצג בפנינו ומהטענות שעלו בדיון ובעקבות החלטתנו מיום 25.1.2017 שלא הביאה לחשיפת המידע כולו, משתמע כי בין נפגע העבירה לבין הפוגעת יש הסכם נוסף חסוי שתוכנו מוסתר משירות המבחן ומבית המשפט ובמקרה שכזה לטעמי בית משפט אינו יכול לתת גיבוי לדרך זו ואין לתת משקל משמעותי לאותו הסכם גלוי.

ואמחיש עמדותי בדוגמאות, חלקן מבוסס על אימרות שנאמרו מפי עו"ד סתיו. בעת הדיון בהליך הצדק המאחה שנערך בתאריך 21.12.2016 הסביר עו"ד סתיו כי בחר לקחת חלק במפגש עם הפוגעת "כדי להבין את הרקע ואת פרטי המעשים, מתי החלו ומי עוד היה מעורב מתוך הערכה שהנפגעת אינה האחראית הבלבדית להם".

לאחר מכן סיכמו עו"ד סתיו והמערערת סיכומים חסויים שהסתיימו בהצהרתו בפנינו כי הוא מבקש כי היא לא תשלח לכלא, עוד השתמע מהודעת הצדדים כי יש סכום חסוי מפנינו אותו תשלם המערערת לעו"ד סתיו ובנוסף היא תיתן לו "שווה כסף" כהגדרת סגורה של המערערת, כנראה בצורת עבודה במשרדו ללא תמורה ואני תוהה האם לשם כך נועד

הליך של צדק מאחה. עו"ד סתיו פועל ב"כובע" של חוקר למצוא מיהו האחראי הנוסף לפגיעה בו, הוא מקבל כנראה מידע מהמערערת כנגד טובת הנאה שבאה לידי ביטוי בתמיכת עו"ד סתיו בהפחתת העונש לעבודות שירות והכל מבלי שהפרטים המלאים נחשפים בפניו.

עוד אפנה לדברי עו"ד סתיו שנמסרו בעת הטיעונים לעונש בפני בית משפט קמא, לדבריו גודל הגניבה היה ₪ 400,000 ומיד הוא אולץ להיצמד לעובדות כתב האישום המתוקן שהסכומים בו מגיעים רק ל-212,232 ש"ח ועוד הוא הוסיף "שהרבה אחרי כתב האישום התגלו עוד מסת כספים שגנבה ממשרד עו"ד אדם פיש שסמך עליי והעביר אליי תיקים ממשרדו" ושוב אולץ ובצדק עו"ד סתיו להיצמד לעובדות כתב האישום המתוקן.

אנו צריכים לגזור את דינה של המערערת רק על פי עובדות כתב האישום המתוקן, אך הייתכן כי המערערת ועו"ד סתיו במסגרת הסכם צדק מאחה יסכמו ביניהם באופן נסתר כיצד להתמודד ואולי להסוות עבירות נוספות שעשתה המערערת לכאורה?

כל עוד אין מידע מהו תוכן ההסכמה בין השניים, איני סבור כי עלינו להסכים להסתרת המידע או למצער לתת לו גיבוי.

אזכיר כי הגניבות ומעשי המרמה נתגלו בחודש נובמבר 2012, חזקה על עורך דין סתיו כי בחלוף יותר מ-4 שנים הצליח לשקם את משרדו ולמצוא כל פריט שזויף או גנב (מיותר להזכיר כי העבירות בוצעו בתיקי הוצאה לפועל ופשיטת רגל, תיקים פעילים ואני מניח כי חייב או נושה זה או אחר במהלך 4 השנים האחרונות העלה טענותיו זה מכבר) ולכן תמוה בעיניי מה התחייבה המערערת לבצע היום במשרד עורך הדין, באופן של "שווה כסף".

אם המרמה כה מתוחכמת שחלפו 4 שנים והנושא טרם התגלה, האם זכאית המערערת להפחתה משמעותית בעונש בדרך של "קניית חרותה" באופן שתספר את פרטי המרמה. תיקון העוול שעשתה צריך להיעשות על ידה ללא תנאי וללא תמורה ואיני סבור שאנו צריכים לבוא לקראתה רק משום שהיא מסכימה לחשוף עוד מקרי מרמה שעשתה, לא לכך נועד הליך של צדק מאחה.

אדגיש אני משוכנע בתום ליבו של עו"ד סתיו ולאור הפגיעה הקשה שנפגע כפי שתוארה על ידו, התנהגותו היום מעידה על אצילות נפש, אך שיפור גביית כספי הגניבה באמצעות הליך צדק מאחה אינו שיקול בעיניי להקלה כה משמעותית בעונש.

לסיכום- אם דעתי תשמע יש לדחות הערעור.

**אברהם אליקים, סגן
נשיא**

השופטת תמר נאות פרי:

המקרה עורר בי לא מעט התלבטויות, שהתעצמו לאחר קריאת חוות הדעת של שני חברי הנכבדים להרכב.

אין ספק בדבר חשיבותו של מנגנון הצדק המאחה, ואני מצטרפת לכל האמור בחוות הדעת המפורטת של סגן הנשיא, כב' השופט שפירא בהקשר זה. המקרה דן ממחיש באופן מובהק את יתרונותיו של הליך הצדק המאחה בסוג זה של עבירות - ודומה כי לכך מסכימים כל חברי ההרכב.

בעיני, אין אף ספק כי לו היה מתקיים הליך הצדק המאחה בבית המשפט השלום - קיים סיכוי סביר כי גזר הדין היה שונה. בהקשר זה יש לראות כי כבוד השופט קמא ציין בכמה מקומות בגזר הדין את המשקל שהוא מייחס לעמדת המתלונן, עו"ד סתיו, והואיל ועמדה זו השתנתה מן הקצה אל הקצה בעקבות הליך הצדק המאחה - יש מקום לסברה כי גזר הדין היה שונה, לו הושלם ההליך בבית המשפט קמא.

בד בבד עם האמור, אני מסכימה עם עמדתו של סגן הנשיא, כב' השופט אליקים, בנוגע לסימני השאלה שנותרו לגבי היקפו ופרטיו של ההסכם שאליו הגיעו הצדדים במסגרת הליך הצדק המאחה.

אני מוכנה להניח כי ישנם מקרים בהם מן הראוי כי חלק מהליך האיחוי יישאר חסוי, אך במקרה הנוכחי - חלק מהטיעון של המערערת היה כי ישנם נתונים שיש מקום להביא בפני עו"ד סתיו ובפני בית המשפט. המערערת היא זו שטענה כי יש "סיפור מאחורי הסיפור", כי הצגת הנתונים לגבי אותו "סיפור" תתאפשר במסגרת הליך הצדק המאחה, וכי הצגתם לבית המשפט לאחר מכן תוכל להשליך משמעותית על קביעת העונש הראוי. אלא שההליך לא התנהל בשקיפות מלאה מבחינת בית המשפט. עו"ד סתיו שמע כנראה את "הסיפור שמאחורי הסיפור" והדבר הביא לשינוי משמעותי בעמדתו - אך אנחנו נותרנו בערפל.

האמור מכרסם במידה מסוימת במשקל שיש לתת לתוצר של הליך הצדק המאחה - ומכאן הלבטים.

לאחר ששבתי ושקלתי את מכלול הנתונים, בכפוף לאמור מעלה, והגם שבמצב דברים רגיל לא היה כל מקום להתערב בגזר הדין אשר אינו חמור כלל ועיקר - מצאתי להצטרף לחוות דעתו של כב' השופט שפירא.

תמר נאות פרי, שופטת

בסיכומי של דבר הוחלט ברוב דעות לקבל את הערעור באופן שבו יקוצר משך עונש המאסר כך

שיעמוד על 6 חודשי מאסר, אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות, וזאת בכפוף לקבלת המלצה חיובית מהמונה על

עבודות השירות.

בנוסף, ובשים לתסקיר שירות המבחן שהוגש לעיונו, תועמד המערערת בפיקוח שירות המבחן למשך 24 חודשים מהיום. יובהר למערערת כי אם תפר את הוראות שירות המבחן ו/או תבצע עבירה נוספת כל שהיא בתקופת הפיקוח, כי אז ניתן יהיה להפקיע את צו הפיקוח, להחזיר את עניינה לדיון בבית המשפט, ולגזור עליה עונש נוסף בגין העבירות שבביצוען הורשעה במסגרת כתב האישום נשוא הערעור שבפנינו.

יותר חלקי גזר דינו של בית משפט קמא יישארו בעינם ללא שינוי, לרבות הפיצוי שנפסק, שכאמור - זכותו של נפגע העבירה שלא לגבות את שנפסק לזכותו.

כדי שנוכל להשלים את פסק הדין אני מורים לממונה על עבודות השירות להכין חוות דעת בעניינה של המערערת ולבחון את אפשרות העסקתה בעבודות שירות. חוות הדעת תוגש לתיק בית המשפט עד לא יאחר מיום 9.3.2016.

נקבע להשלמת הדיון בעניין חוות דעת הממונה על עבודות השירות ליום 13.3.17 שעה 11:00.

המזכירות תשלח עותק מפסק הדין החלקי לממונה על עבודות השירות. לתשומת לב הממונה על עבודות השירות - המערערת מיוצגת ע"י עו"ד אבי תגר טל' 04-8512627 פקס' 04-8512331. ב"כ המערערת יסיע בתאום זימונה של המערערת לממונה על עבודות השירות.

ניתן היום, י"ג שבט תשע"ז, 9 פברואר 2017, במעמד המערערת, ב"כ המערערת וב"כ המשיבה 1.

תמר נאות פרי, שופטת

אברהם אליקים, סגן
נשיא

רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]